

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Højesteret (Δανία) στις 24 Φεβρουαρίου 2020 — Arcoa Parking Danmark A/S κατά Skatteministeriet

(Υπόθεση C-90/20)

(2020/C 161/48)

Γλώσσα διαδικασίας: η δανική

Αιτούν δικαστήριο

Højesteret

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείουσα: Arcoa Parking Danmark A/S

Καθού: Skatteministeriet

Προδικαστικό ερώτημα

Πρέπει το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 2006/112/EK ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τα τέλη ελέγχου για την παραβίαση των κανόνων στάθμευσης σε ιδιωτική περιουσία συνιστούν αντιπαροχή για υπηρεσία που παρασχεθήκε και, ως εκ τούτου, αποτελούν πράξη υποκειμένη στον ΦΠΑ;

⁽¹⁾ EE 2006, L 347, σ. 1.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το tribunal du travail de Nivelles (Βέλγιο) στις 27 Φεβρουαρίου 2020 — SD κατά Habitations sociales du Roman País SCRL, και TE, σύνδικου πτώχευσης της Régie des Quartiers de Tubize ASBL

(Υπόθεση C-104/20)

(2020/C 161/49)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal du travail de Nivelles

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγων: SD

Εναγόμενοι: Habitations sociales du Roman País SCRL, και TE, σύνδικος πτώχευσης της Régie des Quartiers de Tubize ASBL

Προδικαστικό ερώτημα

Έχουν τα άρθρα 3, 5 και 6 της οδηγίας 2003/88/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας ⁽¹⁾, σε συνδυασμό με το άρθρο 31, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και με το άρθρο 4, παράγραφος 1, το άρθρο 11, παράγραφος 3, και το άρθρο 16, παράγραφος 3, της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 12ης Ιουνίου 1989, σχετικά με την εφαρμογή μέτρων για την προώθηση της βελτίωσης της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων κατά την εργασία ⁽²⁾ –στο μέτρο που αντιτίθενται σε ρύθμιση κράτους μέλους η οποία δεν επιβάλλει στους εργοδότες την υποχρέωση να εφαρμόζουν σύστημα μετρήσεως του ημερήσιου χρόνου εργασίας κάθε εργαζομένου [απόφαση της 14ης Μαΐου 2019, Federaci3n de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO) κατά Deutsche Bank SAE, C-55/18, EU:C:2019:402]– την έννοια ότι αντιβαίνει στις διατάξεις αυτές νομοθεσία κράτους μέλους, όπως εν προκειμένω το άρθρο 1315 του βελγικού αστικού κώδικα, που επιβάλλει σε όποιον αξιώνει την εκπλήρωση της ενοχής να αποδεικνύει την ύπαρξή της, αλλά δεν προβλέπει αντιστροφή του βάρους απόδειξης στην περίπτωση κατά την οποία εργαζόμενος επικαλείται υπέρβαση του κανονικού ωραρίου εργασίας, ενώ:

- η ίδια εθνική νομοθεσία, εν προκειμένω η βελγική, δεν επιβάλλει στους εργοδότες την υποχρέωση να εφαρμόζουν ένα αξιόπιστο σύστημα μετρήσεως του ημερήσιου χρόνου εργασίας κάθε εργαζομένου·
- και ο εργοδότης δεν έχει θέσει σε εφαρμογή με δική του πρωτοβουλία ένα τέτοιο σύστημα·
- με αποτέλεσμα να καθίσταται αδύνατο για τον εργαζόμενο να αποδείξει την υπέρβαση του ωραρίου;

(¹) ΕΕ 2003, L 299, σ. 9.

(²) ΕΕ 1989, L 183, σ. 1.

**Αναίρεση που άσκησε την 25^η Φεβρουαρίου 2020 η Ελληνική Δημοκρατία κατά της απόφασης του
Γενικού Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) που εκδόθηκε την 19^η Δεκεμβρίου 2019 στην υπόθεση T-14/18,
Ελληνική Δημοκρατία κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής**

(Υπόθεση C-106/20 P)

(2020/C 161/50)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ελληνική Δημοκρατία (εκπρόσωποι: Ε. Τσαούση, Ε. Λευθεριώτου και Α. Βασιλοπούλου)

Αντίδικος στην αναιρετική διαδικασία: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Η ανααιρεσείουσα ζητεί να γίνει δεκτή η αίτηση αναίρεσης και να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της ΕΕ της 19ης Δεκεμβρίου 2019, στην υπόθεση T-14/18, με την οποία απορρίφθηκε η από 16.01.2018 προσφυγή της Ελληνικής Δημοκρατίας κατά της με αριθμό 2017/2014/ΕΕ εκτελεστικής απόφασης της Επιτροπής της 8ης Νοεμβρίου 2017, προκειμένου να γίνει δεκτή η ανωτέρω προσφυγή και να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής κατά το μέρος της με το οποίο αποκλείονται από την χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης δαπάνες της Ελληνικής Δημοκρατίας που πραγματοποιήθηκαν στον τομέα των στρεμματικών ενισχύσεων κατά το έτος αιτήσεων 2014 και αντιστοιχούν σε 5 % του συνολικού ποσού των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν για ενισχύσεις σε βοσκοτόπους, καθαρού ύψους 12 482 555,68 ευρώ. Επίσης, ζητεί να καταδικασθεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αίτησής της η ανααιρεσείουσα προβάλλει 3 λόγους αναίρεσης.

Ειδικότερα, ο πρώτος λόγος αναίρεσης προβάλλεται ως προς το κεφάλαιο της ανααιρεσιβαλλομένης, με το οποίο απορρίπτεται ο προταθείς το πρώτον κατά την προφορική συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ισχυρισμός της Ελληνικής Δημοκρατίας που ερείδεται επί της δημοσιευθείσας στις 15.05.2019 ad hoc απόφασης του ΔΕΕ στην υπόθεση C-341/17 P. Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού προβάλλεται ότι η ανααιρεσιβαλλομένη παραβίασε τους κανόνες της διαδικασίας και το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, κατά το μέρος που απέρριψε τον ανωτέρω ισχυρισμό της Ελληνικής Δημοκρατίας ως απαράδεκτο, περιέχει, δε, σχετικές, ανεπαρκή και αντιφατική αιτιολογία. Το δεύτερο σκέλος αντλείται από εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 2 του κανονισμού 796/2004, καθώς και από ανεπαρκή και αντιφατική αιτιολογία της ανααιρεσιβαλλομένης, κατά το μέρος που έκρινε τον ισχυρισμό της Ελληνικής Δημοκρατίας ως αλυσιτελή.

Ο δεύτερος και τρίτος λόγος αναίρεσης αφορούν το κεφάλαιο, με το οποίο η ανααιρεσιβαλλομένη απέρριψε του υπόλοιπους λόγους ακυρώσεως. Συγκεκριμένα, με το δεύτερο λόγο αναίρεσης προβάλλεται ότι η ανααιρεσιβαλλομένη παραμόρφωσε το περιεχόμενο των αποδεικτικών εγγράφων που προσκομίστηκαν κατά τη διαδικασία, ιδίως δε, τον πίνακα πλήρους υπολογισμού, με εκτίμηση των στοιχείων των 79 664 γεωργών με βοσκοτόπους που έλαβαν ενισχύσεις, των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών και κυρώσεων που ανακήρυχθηκαν από την Ελληνική Δημοκρατία, με αποτέλεσμα να υποπέσει σε παράβαση νόμου και να καταστεί αντιφατικός και ανεπαρκώς αιτιολογημένος.